

Arrest

nr. 272 647 van 12 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VANBRABANT
Louizalaan 363/4
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2022 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat L. VANBRABANT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 augustus 2019 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 26 februari 2020. Op 15 juni 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 17 augustus 2021 bij arrest nr. X.

1.2. Op 30 september 2021 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 21 december 2021 verklaart de commissaris-generaal dit volgend verzoek niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit San Salvador. Op 14 augustus 2019 deed u een eerste verzoek om internationale bescherming. U heeft heel uw leven gewoond in de hoofdstad San Salvador. U woonde er in het huis van uw ouders. Tot eind juni 2019 werkte u er als dagarbeider in een garage. U bent ongehuwd en kinderloos. U heeft een vriendin, G.A.(...). U heeft haar in België leren kennen. Ze is eveneens van El Salvador afkomstig. In de eerste week van juli 2019 ging u met uw wagen naar de garage van de heer Z.(...) in het gebied waar u woonde. U werd daar benaderd door vier leden van de bende 18. U herkende één van deze mannen als een man die bekend staat onder de naam 'Torta'. Zij spraken u aan, stelden u vragen en lieten u hun wapens zien. De bendeleden bekeken uw identiteitskaart met uw adres op en zagen uw wagen. Zij vertelden dat ze u wilden gebruiken als chauffeur en koerier. Ze vroegen u om hen 10 dollar te betalen. Echter, u had op dat moment dat geld niet op zak. Hierdoor heeft de garagist de mannen 10 dollar gegeven opdat ze u niet zouden lastigvallen. Daarop vertrokken ze met de boodschap dat ze u zouden contacteren en op bezoek zouden komen bij u thuis. Hierna vernam u van een bewaker in de wijk dat er naar u gevraagd werd in de buurt. Een week na het incident aan de garage werd u aangesproken door enkele mannen die een rit van u vroegen. U antwoordde toen dat u niet kon omdat u naar de les moest gaan, waarop ze zeiden dat u hen dan op uw terugweg een rit zou geven. Echter, u bent na de les niet meer teruggekeerd via dezelfde weg. Hiervoor was u al eens in aanraking gekomen met bendes. Meer bepaald in 2010 stalen bendeleden uw gsm, documenten en portefeuille. U heeft hiervan aangifte gedaan bij de politie. Daarop waren de bendeleden op zoek naar uw adres. Een man die zich voordeed als iemand van het openbaar ministerie kwam naar u vragen in het gebied waar u woonde. Eenmaal is er in die periode iemand aan uw ouderlijk huis komen vragen naar u. Uw vader heeft deze persoon toen verteld dat u niet woonde op dat adres. Vervolgens heeft u uw klacht ingetrokken. Enkele dagen na het intrekken van deze klacht zijn ze nog eens in uw buurt komen vragen naar u. Al deze gebeurtenissen situeerden zich in een tijdspanne van één maand. Hierna heeft u geen problemen meer gekend hierdoor.

Eind juli 2019 boekte u uw reis naar België en op 11 augustus 2019 verliet u El Salvador. In geval van een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest u er te worden vermoord door leden van de bende 18. U kan er ook niet in de wijk van uw vriendin gaan wonen omdat daar een rivaliserende bende actief is en omdat uw vriendin in El Salvador ook al problemen heeft gekend met bendes.

Op 15 juni 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geconcludeerd dat de feiten die u inriep als onvoldoende ernstig worden beschouwd om te spreken van vervolging of ernstige schade. Tevens kon u niet aantonen dat u gezocht zou worden door een bende bij terugkeer naar El Salvador. U ging tegen deze beslissing in beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV bevestigde de beslissing van het CGVS.

Op 30 september 2021 deed u een tweede verzoek om internationale bescherming. U verklaart dat u de waarheid niet sprak in uw vorige verzoek. Zo beweert u ditmaal dat u wel eenmalig bendeleden hebt vervoerd en dat ze u daarom beschouwen als bendelid. U geeft verder aan dat uw vader werd geslagen door leden van bende 18. Hierna zijn uw ouders verhuisd. Later werd ook uw moeder geslagen door bendeleden. U weet niet van welke bende zij waren.

Tevens verklaart u te vrezen voor de veiligheid van de zoon van uw partner H.A.M.G.(...) (CGVS 20/11251, OV 8.977.946).

Ter staving van uw verzoek legt u foto's van uw moeder met verwondingen, röntgenfoto's, een vertaling van een medisch attest en een huurcontract van een woonst neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internatio-

nale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Hierbij moet vooreerst worden benadrukt dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming afsloot met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de door ingeroepen feiten niet zwaarwichtig genoeg waren om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade. U kon tevens niet aantonen dat u gezocht zou zijn door een bende. De RvV volgde deze beslissing. U haalde in uw beroep aan dat uw vader aangevallen werd vanwege uw problemen. Er werd vastgesteld dat u niet kon aantonen dat de verwondingen van uw vader het gevolg waren van uw beweerde problemen met bende 18. U ging niet in cassatieberoep tegen het arrest van de RvV. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Dergelijke elementen zijn evenwel niet aanwezig in uw volgend verzoek.

Wat betreft uw gewijzigde verklaringen, u zou met name wel eenmalig bendeleden vervoerd hebben waardoor u door hen zou beschouwd worden als bendelid, dient vooreerst opgemerkt te worden dat van een verzoeker om internationale bescherming ten allen tijde en redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland van bij het begin correct inlicht over zijn vluchtmotieven. Uw uitleg dat de aangepaste versie van de feiten beter overkwam volstaat geenszins als uitleg voor uw nalaten (verklaring volgend verzoek, vraag 23). Tijdens uw beroepsprocedure hield u overigens ook vast aan uw eerste versie van de feiten. Dat u uw advocaat niet kon vinden om de 'juiste' versie door te sturen volstaat evenmin als uitleg voor uw handelwijze (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 23). Maar hoe dan ook betreft het een loutere blote bewering die u niet aan de hand van enige concrete feiten of elementen hebt gestaafd.

Wat betreft het incident waarbij uw vader zou zijn geslagen na uw vertrek als gevolg van uw problemen dient opgemerkt dat u dit reeds aanhaalde in het kader van uw beroep en dat de RvV hier reeds uitspraak over heeft gedaan. De Raad oordeelde dat het attest een gesolliciteerd karakter heeft gezien het pas drie maanden na het incident en op vraag van uw vader werd afgegeven. Tevens kan een arts niet vaststellen wat de precieze omstandigheden zijn waarin een persoon verwondingen oploopt, noch blijkt uit dit attest dat er een link wordt gelegd met uw beweerde problemen met bende 18. De loutere röntgenfoto's die u neerlegt als bewijs van uw vaders verwondingen weerleggen bovenstaande vaststellingen niet.

U verklaart voorts dat uw moeder na haar verhuis aangevallen werd door bendeleden, eveneens een blote bewering die niet gestaafd werd met overtuigende feiten of elementen (verklaring volgend verzoek, vraag 16). U weet immers niet welke bende haar zou hebben aangevallen en voegt louter toe dat er in elke zone van El Salvador een andere bende zit (verklaring volgende verzoek, vraag 16). De door u neergelegde foto's van uw moeder waarop zij te zien is met rode plekken op haar armen en gezicht doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Uit de foto kan tevens niet afgeleid worden wat de oorzaak is van de kneuzingen.

Verder verklaart u te vrezen voor de veiligheid van de zoon van uw partner H.A.M.G.(...) (verklaring volgend verzoek, vraag 22). Er dient in dit verband opgemerkt te worden dat J.C.H.A.(...) deel is van een eigen verzoek om internationale bescherming, met name als persoon ten laste onder het verzoek van zijn moeder. Gezien elk verzoek individueel dient te worden beoordeeld kan u hiermee niet aantonen zelf een nood aan internationale bescherming te hebben.

Wat betreft het huurcontract van uw ouders dient opgemerkt dat dit louter aantoont dat uw ouders een woning huren en dat dit op geen enkele wijze aantoont dat u problemen zou hebben bij terugkeer naar El Salvador.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchteling-rechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire* van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld

te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpulseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om

internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker voert tevens een manifeste appreciatiefout aan.

Hij betoogt:

“Welnu, de heer A.(...) diende een tweede verzoek in om reden dat zijn moeder werd geslagen door bendeleden van de MS 13. De heer A.(...) verklaarde dat zijn vader en moeder waren verhuisd na de gewelddaden tegen zijn vader naar een andere wijk waar niet langer de bende Barrio 18 heerste maar de bende MS. Deze laatste bende MS 13 controleerde zijn moeder op straat en zagen aan de hand van haar ID-kaart dat zij (nog steeds) was ingeschreven in haar oude wijk. De bende dacht zodoende dat zijn te maken hadden met een spion en sloegen zijn moeder bont en blauw.

In de bestreden beslissing leest verzoeker niets over deze verklaringen, laat staan dat zij worden weerlegd door het CGVS. Er kan evenwel een twijfel bestaan dat deze gebeurtenis, ook al staat zij los van het vluchtrelaas van verzoek, wel relevant, zelf doorslaggevend kan zijn bij de beoordeling van de aanvraag tot subsidiaire bescherming of vluchtelingenstatus.

UNHCR stelt dat bij de beoordeling van de toekomstige vrees rekening gehouden moet worden met de persoonlijke omstandigheden van een persoon die ervoor kunnen zorgen dat hij of zij aan vervolging zou kunnen blootgesteld worden. UNHCR verduidelijkt wat deze persoonlijke omstandigheden zijn en het reeds vervolgd of slecht behandeld zijn in het verleden is hier slechts één element van. Verder spelen ook de ervaring van vrienden of familie of andere personen in dezelfde situatie een rol evenals het profiel en de achtergrond van een persoon. (CLAES, M. NANSSEN nota. El Salvador - Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag, 2021/2. blz. 35)

Het huurcontract werd bijgebracht om aan te tonen dat de ouders van verzoeker zijn verhuisd na de feiten met zijn vader. De relevantie van dit contract werd evenmin erkend terwijl juist in de beslissing over de eerste aanvraag aan verzoeker werd tegengeworpen dat zijn ouders -niettemin de bedreigingen- nog steeds in hetzelfde huis wonen.

In de bestreden beslissing wordt verder overwogen dat uit foto's de oorzaak niet kan worden afgeleid van de kneuzingen en deze dus niet overtuigen.

Vanzelfsprekend tonen foto's niet de oorzaak van de verwondingen maar het CGVS diende minstens na te gaan of dergelijke praktijken wijdverspreid zijn, naast afpersing in El Salvador. Nochtans moet de geloofwaardigheid van verklaringen van de verzoeker worden getoetst aan wat algemeen geweten is over het herkomstland en de specifieke situatie en omstandigheden aldaar.

Het middel is dan ook gegrond.

Verder wordt in de bestreden beslissing nog besloten wat volgt: “ Verder verklaart u te vrezen voor de veiligheid van de zoon van uw partner H.A.M.G.(...) (verklaring volgend verzoek, vraag 22). Er dient in dit verband opgemerkt te worden dat J.C.H.A.(...) deel is van een eigen verzoek om internationale bescherming, met name als persoon ten laste onder het verzoek van zijn moeder. Gezien elk verzoek individueel dient te worden beoordeeld kan u hiermee niet aantonen zelf een nood aan internationale bescherming te hebben. ”

Welnu, uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de CGVS enige aandacht heeft besteed aan of enige concrete afweging heeft gemaakt omtrent de particuliere gezinssituatie van de verzoeker. Verzoeker vormt een kerngezin, samen met mevrouw H.(...). Ook al wordt de asielaanvraag en de vraag tot subsidiaire bescherming van mevrouw H.(...) op hun eigen merites beoordeeld, feit blijkt dat elke beslissing ten aanzien van de heer A.(...) een weerslag heeft op het minderjarige kind dat hij samen met mevrouw H.(...) opvoedt.

In dat verband verwijst de verzoekende partijen naar vaste rechtspraak van Uw Raad en hij herneemt: “De Raad brengt dan ook nogmaals in herinnering dat op de verdragsluitende staten de verplichting rust om bij het nemen van een verblijfs-en/of verwijderingsbeslissing steeds nauwgezet de individuele en

concrete omstandigheden van een bepaald geval te onderzoeken in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54).

Huidige beslissingen zijn niet alleen manifest ongemotiveerd maar houden ook een schending in van voormelde positieve verplichtingen die rusten op de lidstaten.

Het middel is in al zijn onderdelen gegrond.”

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

3.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. Verzoeker verklaarde in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek ten overstaan van het CGVS dat hij in 2019 werd benaderd door vier leden van de bende Barrio 18; zij wilden hem gebruiken als chauffeur en koerier en vroegen hem tevens om 10 dollar te betalen. Verzoeker zou hier niet op zijn ingegaan en verliet omwille van deze feiten in augustus 2019 El Salvador.

De commissaris-generaal nam op 15 juni 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) de aangehaalde gebeurtenissen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van vervolging dan wel ernstige schade, (ii) verzoeker geen concrete aanwijzingen aanbrengt die erop duiden dat hij na deze gebeurtenissen die plaatsvonden in juli 2019 ooit werd gezocht of dat hij nu nog steeds zou worden gezocht door de bendeleden, en (iii) verzoekers eigen gedrag, namelijk dat hij nog een tijdje op zijn eigen adres bleef wonen en hij overbodige verplaatsingen deed om documenten te verzamelen voor zijn vertrek, op ernstige wijze de ernst van de door hem verklaarde vrees voor de bendeleden ondermijnt.

De weigeringsbeslissing van het CGVS werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 17 augustus 2021 bij arrest nr. 259 416. Tijdens zijn beroepsprocedure gaf verzoeker nog aan dat zijn vader in maart 2020 werd aangevallen vanwege zijn problemen, maar de Raad achtte het niet aangetoond dat de verwondingen van zijn vader het gevolg waren van verzoekers beweerde problemen met de bende Barrio 18.

Op 30 september 2021 dient verzoeker een volgend verzoek in. Hij wijzigt zijn verklaringen en stelt ditmaal dat hij wel eenmalig bendeleden heeft vervoerd en ze hem daarom beschouwen als bendelid. Hij geeft verder aan dat zijn ouders zijn verhuisd nadat zijn vader werd geslagen door leden van de bende Barrio 18. Later zou ook zijn moeder geslagen zijn door bendeleden; hij weet niet van welke bende zij waren.

Ter staving van zijn volgend verzoek legde verzoeker foto's neer van zijn moeder met verwondingen, röntgenfoto's, een vertaling van een medisch attest en een huurcontract van een woonst.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Waar verzoeker in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek aangeeft dat hij heeft gelogen over de feiten waarop hij zijn eerste verzoek baseerde en hij wel eenmalig benedeleden zou hebben vervoerd, mocht de commissaris-generaal terecht bemerken dat van een verzoeker om internationale bescherming te allen tijde en redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland van bij het begin correct inlicht over zijn vluchtmotieven. Zijn uitleg dat de aangepaste versie van de feiten beter overkwam, volstaat geenszins als uitleg voor zijn nalaten (verklaring volgend verzoek, vraag 23). Tijdens zijn beroepsprocedure hield verzoeker overigens ook vast aan zijn eerste versie van de feiten.

Verzoekers verklaring dat hij wel eenmalig benedeleden zou hebben vervoerd en dat hij nu door hen wordt beschouwd als bendelid, is weliswaar een nieuw element maar betreft niet meer dan een loutere blote bewering die niet wordt gestaafd door enig concreet feit of (bewijs)element. Gelet op het gegeven dat zijn eerdere verklaringen ongeloofwaardig werden bevonden en dat verzoeker geen bevredigende verklaring kan geven voor het wijzigen van zijn verklaringen, kan deze loutere verklaring niet worden beschouwd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Los daarvan, ook het enkele feit dat verzoeker wel eenmalig benedeleden zou hebben vervoerd, is onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van vervolging dan wel ernstige schade.

Deze gewijzigde verklaringen werpen overigens geen ander licht op de eerder gedane beoordeling van de commissaris-generaal en de Raad dat (i) verzoeker geen concrete aanwijzingen aanbrengt die erop duiden dat hij na deze gebeurtenis die plaatsvond in juli 2019, de vraag of het nu enkel bleef bij een benadering of dat hij daadwerkelijk de benedeleden eenmalig zou hebben vervoerd terzijde gelaten, ooit werd gezocht of dat hij nu nog steeds zou worden gezocht door de benedeleden, en dat (ii) zijn gedrag de voorgehouden beweerde vrees voor de benedeleden ernstig relativeert.

Wat betreft het incident dat zijn vader in maart 2020 zou hebben meegemaakt, achtte de Raad het reeds in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek niet aangetoond dat dit is gelieerd aan verzoekers beweerde problemen met de bende Barrio 18. De commissaris-generaal stelt dan ook terecht dat de röntgenfoto's die verzoeker neerlegt als bewijs van zijn vaders verwondingen, geen afbreuk doen aan deze beoordeling en de eerdere bevindingen niet in een ander daglicht kunnen stellen. Hetzelfde geldt voor het neergelegde huurcontract van zijn ouders. De commissaris-generaal bemerkt terecht dat dit louter aantoonde dat zijn ouders een woning huren. Hieruit kan niet worden afgeleid dat zij zijn verhuisd omwille van de benadering van verzoeker door de benedeleden van Barrio 18 die, luidens zijn huidige verklaringen, eenmalig door hem werden vervoerd.

Verder kunnen er bedenkingen gemaakt worden bij de bewering van verzoeker dat zijn moeder na haar verhuis werd aangevallen door benedeleden. Tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaarde verzoeker niet te weten welke bende zijn moeder zou hebben aangevallen en voegde hij er louter aan toe dat er in elke zone van El Salvador een andere bende zit (verklaring volgend verzoek, vraag 16). In het verzoekschrift geeft verzoeker evenwel aan dat zijn moeder door benedeleden van Mara Salvatrucha (hierna: MS-13) in elkaar werd geslagen nadat bij een identiteitscontrole werd vastgesteld dat zij stond ingeschreven in een wijk waar een rivaliserende bende de controle uitoefent. De vaststelling dat verzoeker hierover geen eensluidende verklaringen aflegt en hij bij de DVZ niet vermeldde dat de bende MS-13 hierachter zat noch dat dit gebeurde in het kader van een identiteitscontrole, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze voorgehouden aanval. De neergelegde foto's van zijn moeder waarop zij te zien is met rode plekken op haar armen en gezicht doen geen afbreuk aan deze vaststelling. De commissaris-generaal bemerkt terecht dat uit deze foto's niet kan worden afgeleid wat de oorzaak is van de kneuzingen.

Verzoeker toont hiermee overigens op geen enkele wijze aan dat hij persoonlijk problemen zou hebben bij terugkeer naar El Salvador. De commissaris-generaal en de Raad betwisten noch ontkennen dat delen van El Salvador worden geteisterd door een hoge graad van crimineel geweld. De Raad herinnert eraan dat de aangevoerde vrees voor vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, in concreto aannemelijk moet worden gemaakt. Het enkel voorleggen van foto's waarop zijn moeder te zien is met rode plekken op haar armen en gezicht waarbij een concreet verband met verzoekers eigen situatie niet wordt aangetoond, volstaat niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken, laat staan dat hij daardoor de voorgaande beoordeling van zijn eerste beschermingsverzoek in een ander daglicht kan plaatsen.

Ook waar hij verklaart te vrezen voor de veiligheid van de zoon van zijn partner, die hij in België heeft leren kennen, slaagt hij hierin niet. De commissaris-generaal bemerkt in dit verband terecht dat de zoon van zijn partner een eigen verzoek om internationale bescherming heeft, met name als persoon ten laste onder het verzoek van zijn moeder. Gezien elk verzoek individueel en op zijn eigen merites moet worden beoordeeld, kan verzoeker hiermee niet aantonen zelf een nood aan internationale bescherming te hebben.

Verzoekers verwijzing naar artikel 8 van het EVRM is in casu niet dienstig en doet geen afbreuk aan de hierboven reeds uiteengezette appreciatie van zijn beschermingsverzoek. Het doel van de procedure voor het verwerven van internationale bescherming is immers niet om het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de Raad, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat dan ook niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. X; RvS 11 april 2008, nr. X).

Daargelaten de vraag of verzoeker, zijn vriendin en haar zoon dienen te worden beschouwd als een 'gezin' in de zin van artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat het volgend verzoek van verzoeker niet ontvankelijk wordt verklaard. Zij houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft zij tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner en haar zoon wordt gescheiden. Verzoeker maakt met zijn betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

5.3. De overige motieven in de bestreden beslissing, met name betreffende de situatie voor terugkerende Salvadoranen en de actuele veiligheidssituatie in El Salvador, die terecht zijn en determinerend, laat verzoeker volledig ongemoeid. Zij blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

5.4. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig. Hetzelfde geldt voor artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag.

5.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op de DVZ. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon hij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit het voorgaande blijkt evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel.

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5.7. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES